

Sygn. akt I C 943/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 20 marca 2019 r. w J.

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko G. T. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 943/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 20.03.2019 r.

Powód P. (...)z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej G. T. (1) kwoty 3.301,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z (...) zawartej z (...) Sp. z o.o. nabył przysługującą wobec pozwanej wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z dnia (...). Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwaną uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną sumę składa się kwota 2.600 zł tytułem należności głównej i 701,42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Z uwagi na fakt, że pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiła się na wyznaczone posiedzenie Sądu, stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły jednak poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych i zawnioskowanych przez stronę powodową.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powód P. (...)z siedzibą we W. zawarł (...) z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. W ramach tej umowy strony przewidziały, że cedent przenosi na nabywcę m.in. wierzytelności pieniężne wynikające z umów pożyczek gotówkowych, zawartych pomiędzy dłużnikami a spółką (...) Sp. z o.o. lub pomiędzy dłużnikami a spółką (...) sp. z o. o. które to wierzytelności zostały nabyte przez zbywcę - (...) Sp. z o. o.

W imieniu powoda reprezentowanego przez K.T. (...)z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności zawarł pełnomocnik P. T. (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji – k. 18 - 21).

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji pomiędzy tymi samymi stronami figuruje wierzytelność wobec pozwanej na kwotę należności głównej 2.600 zł, odsetki – 564,30 zł i koszty – 329 zł (dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) sp. z o. o. a P. (...) k. 22).

Z kolei, w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda(...)ujęta jest wierzytelność wobec G. T. (1) w kwocie 2.600 zł jako należność główna i odsetki 701,42 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) k. 14).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda ww. dokumenty lub ich kserokopie. Przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. W świetle przytoczonych w pozwie okoliczności przydatność dowodowa ww. dokumentów jawi się jednak jako niedostateczna dla uwzględnienia żądania powoda.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać źródło zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, a obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24.10.1996 r., III KKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Powód wywodząc roszczenie o zapłatę kwoty 3.301,42 zł w zakresie jego podstawy faktycznej, powinien zatem wykazać zarówno fakt istnienia wymagalnego zobowiązania wynikającego z opisanej w pozwie pożyczki, jak też – nie będąc kontrahentem pozwanej (pożyczkodawcą) – skuteczne wstąpienie w prawa pierwotnego wierzyciela, a zatem własną legitymację w sprawie.

Przedstawione dokumenty nie dają tymczasem wystarczających podstaw do przyjęcia, że w chwili przelewu, cedentowi przysługiwała wierzytelność w wysokości opisanej w pozwie, którą to skutecznie nabył powód.

Powód w tym zakresie powołuje się na przelew wierzytelności z (...) Z treści umowy cesji nie wynika jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanej. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne ujęte w Załączniku nr 3 (wersja papierowa) i nr 4 (wersja elektroniczna). Jednocześnie dołączone do akt sprawy informacje o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy nie identyfikują i nie indywidualizują w sposób dostateczny przedmiotu przelewu.

Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów. Dane personalne pozwanej zostały wskazane jedynie w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który stanowił wydruk automatycznie wygenerowany. W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszone są dane pozwanego i inne informacje. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność względem pozwanego. Nie wykazano czy ów "wydruk" zawiera dane wymienione w Załączniku numer 4 do umowy przelewu

wierzytelności. Nie został on też poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, nie jest opatrzony jego pieczęcią, lecz jedynie parafką. Podkreślić należy, że jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej.

W konsekwencji stwierdzić należy, iż z przedłożonej umowy nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca wobec G. T. (2). Tym samym dokument ten nie potwierdza, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Należy jednocześnie podkreślić, że powód nie przedłożył również samej umowy pożyczki, która stanowić ma źródło zobowiązania pozwanej. Nie stanowi natomiast dowodu jej istnienia i wysokości ww. wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, ani też oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Nie kwestionując faktu, że wyciąg taki - co do zasady - może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 15.09.2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100).

Z uwagi na nieprzedłożenie samej umowy pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenie, ani strona, ani Sąd nie ma możliwości weryfikacji kwoty ujętej przez powoda w wyciągu.

Wskazać w tym miejscu również należy, że dla skuteczności przejęcia wierzytelności wymagane jest złożenie oświadczeń woli o cesji wierzytelności przez umocowane do tego osoby, a ponadto oświadczenia te nie mogą być dotknięte wadami. Zgodnie z przedłożonym przez powoda wyciągiem z rejestru funduszy inwestycyjnych wynika, iż fundusz reprezentowany jest przez K. T. (...) z siedzibą we W., a do reprezentowania funduszu uprawnieni są dwaj członkowie zarządu działający łącznie. Tymczasem, w imieniu K. T. (...)

z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności zawarł pełnomocnik P. T.. Jak wynika z odpisu wyciągu z rejestru funduszy nie był on osobą umocowaną do reprezentowania Funduszu, zaś powód nie dołączył do pozwu pełnomocnictwa do działania w imieniu Funduszu przez P. T. podpisanego przez osoby umocowane do składania oświadczeń woli w imieniu Funduszu.

W konsekwencji należy przyjąć, iż nie zostało wykazane, ażeby przy podpisaniu umowy cesji wierzytelności została zachowana właściwa reprezentacja powoda, co z kolei obliguje do przyjęcia, iż umowa cesji wierzytelności została zawarta przez osobę nieuprawnioną. Skutkiem tego stanu rzeczy jest to, iż powód nie udowodnił, by nabył skutecznie ewentualną wierzytelność wobec pozwanego. Jako, że podstawę materialnoprawną zgłoszonego żądania stanowi stosunek zobowiązaniowy – umowa pożyczki, to – zgodnie z dyspozycją art. 720 k.c. – uznanie zasadności powództwa w pierwszym rzędzie wymagało stwierdzenia, że powód, bądź jego poprzednik prawny tj. (...) Sp. z o.o. (odpowiednio jego poprzednicy tj. (...) Finanse Sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o.) jako pożyczkodawcy przenieśli na pozwaną własność środków pieniężnych, a pozwana przyjęła na siebie zobowiązanie do ich zwrotu.

Dla weryfikacji wysokości zgłoszonego żądania niezbędnym było również wykazanie na jakich warunkach pozwana uzyskała kwotę pożyczki (odsetki, ewentualne koszty uzyskania pożyczki, termin wymagalności zobowiązania). Zaniechanie inicjatywy dowodowej przez powoda uniemożliwiło poczynienie przez sąd jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie.

Przyjęte wyżej ustalenia stanu faktycznego jako niepełne i budzące uzasadnione wątpliwości Sądu, obligowały Sąd do przeanalizowania materiału dowodowego zebranego w sprawie, a wynik tej analizy prowadził Sąd do stwierdzenia, że powód w żaden sposób nie wykazał, aby pozwana łączyła z pierwotnym wierzycielem jakakolwiek umowa.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. oraz 509 k.c. orzeczono jak w sentencji.